

182. Løft dit Hoved, du raske Gut.

Con fuoco.

J. G. F. Kallenbach.

1. Løft dit Ho - ved, du ra - ske Gut, om et Haab el - ler
to blev brudt, blin - ker et nyt i dit Øj -
e, straks det faar Glans af det høj - e.

2. Løft dit Hoved, og se dig om,
noget er der, som raaber: „Kom!“
— noget med tusinde Tunger,
som om Frejdighed sjunger.

3. Løft dit Hoved! thi i dig selv
blaaner ogsaa et udstrakt Hvælv,
hvor der med Harper klinger,
jubler, toner og svinger.

4. Løft dit Hoved, og sjung det ud:
Aldrig kuer du Vaarens Skud!
Hvor der er gærende Kræfter,
skyder det Aaret efter.

5. Løft dit Hoved, og tag din Daab
af det høje, det straalende Haab,
som over Verden hvælver
og i hver Livsgnist skælver.

Bjørnstjerne Björnson.

183. Marsk Stig han haver de Døtre to.

Moderato.

(Marsk Stigs Døtre.)

Dansk Folkemelodi.

1. Marsk Stig han ha - ver de Dø - tre to, saa
krank en Skæb - ne mon - ne de faa. Den æld - ste tog den
yng - ste ved Haand, og de fo - re vi - de om Ver - den.

2. Den ældste tog den yngste ved Haand,
saa ginge de dem til Sverrigs Land.
Kong Byrge kom fra Stævne hjem—
3. Kong Byrge kom fra Stævne hjem;
Marsk Stigs Døtre ginge hannem ud igen:
„Vi er Marsk Stigs de Døtre baade—
4. Vi er Marsk Stigs de Døtre baade;
saa gerne bede vi om eders Naade.“
„I skynde eder snarlig af min Gaard—
5. I skynde eder snarlig af min Gaard!
Eders Fader vog min kære Morbro'er.“
„Ikke maa vi udi Kong Eriks Død—
6. Ikke maa vi udi Kong Eriks Død;
vi fare saa vide alt efter vort Brød.“
Den ældste tog den yngste om Haand—
7. Den ældste tog den yngste om Haand,
saa ginge de dem til Norges Land.
Kong Erik kom fra Tinge hjem—
8. Kong Erik kom fra Tinge hjem;
Marsk Stigs Døtre ginge hannem ud igen:
„Vi er Marsk Stigs de Døtre baade—
9. Vi er Marsk Stigs de Døtre baade;
saa gerne bede vi om eders Naade.“
„Og kunne I brygge, og kunne I bage?“
10. „Vi have ej lært at brygge eller bage,
ej noget sligt Embed' at mage;
men vi kunne spinde Guldet det røde—
11. Men vi kunne spinde Guldet det røde,
det lærte os Moder, førend hun døde;
vi Guld kunne spinde og væve i Lad—
12. Vi Guld kunne spinde og væve i Lad;
men aldrig bliver vort Hjerte glad,
siden Fader og Moder ginge os fra.
13. Siden Fader og Moder ginge os fra,
da er vor Kaabe pjaltet og graa.“
Konning Erik meldte et Ord med Skel—
14. Konning Erik meldte et Ord med Skel:
„Eders Fader jeg kendte saa gørigen vel;
han var en Mand til Mund og Haand—
15. Han var en Mand til Mund og Haand,
som findes kunde udi et Land.“
Saa slog han over dem Skarlagen-Skind—
16. Saa slog han over dem Skarlagen-Skind,
saa fulgte han dennem i Fruerstuen ind;
bad dem hverken sørge eller græde—
17. Bad dem hverken sørge eller græde,
han skulde dem være i Faders Sted.
Og de vov Hjort, og de vov Hind—
18. Og de vov Hjort, og de vov Hind,
de vov sig selv med blegen Kind;
og saa vov de med Fingrene snare—
19. Og saa vov de med Fingre snare
Guds hele hellige Engleskare.
Den yngste Søster hun Væven affældte—
20. Den yngste Søster hun Væven affældte,
hun Dronningen gav den med megen Snilde:
„Var I vor Moder eller Søster kære—
21. Var I vor Moder eller Søster kære,
vi finge baade Løn og dertil Ære!“
Den ældste Søster blev syg og laa—
22. Den ældste Søster blev syg og laa,
den yngste ganger hende til og fra.
Den ældste Søster af Sorg hendøde—
23. Den ældste Søster af Sorg hendøde,
den yngste lever efter med Sorg og Møde.
Gav Kongen hende sin unge Søn—
24. Gav Kongen hende sin unge Søn,
hun var hannem værd, den Jomfru skøn;
saa leved de da sammen med Æren.

Folkevisen.